

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Argumentum 1. Sola ostendit se potestatem suam à Christo derivare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

Regnis amplissimis toto pæne orbe improbari. Neque ignorant Notas manifestas antiquitatis, & confortis omnis ævunitatis veræ ac Catholicæ Religionis, si velint opera non difficili animum ad illas advertere. Quod si prætextus ille coram divino tribunali ponderis aliquid haberet, quoslibet hætenus omnino, & tempore Hæreticos, imò & Mahometanos in suis erroribus excusaret; quorum & Imperator, & imperium, & sensus, maximam orbis nostri partem complectitur: quod tamen viri illi non parum politi minime admiserint.

XIII. Deducitur Secundo, paritione Ordines Baroticos, & alios alibi variarum Sectarum cætus, nullam sibi ex illo prætextu erroris sui excusationem posse prætere.

His annexa sunt aliquæ quæstiones Theologica, que reperuntur infra ad finem Tomi 2. in novo Supplemento Theologiae universæ, in Secunda secunda, Tract. de Fide.

Ut autem vera & unica Religio, in qua voluit Deus salutem æternam obtineri, à Sectis falsis securè discernatur, Argumenta hic sequentia, sepositis Partium studiis; sincero propriæ salutis, ac veritatis desiderio expendenda erunt.

Sed ad hoc debite præstandum præmittenda sunt à Curatore sive propriæ, sive alienæ salutis Media sequentia. De quo vide & alia in praxi Conversationis cum Hæret. Tomo 3. circa finem cap. 2. §. 1.

PRÆPARATIO ANIMI.

Ad Considerationes sequentes pro sincera veræ Religionis suscipiendæ desiderio.

XIV. **C**um vera Fides sit donum Dei singulare, necesse est primò, ad illud obtinendum cor Deo sincerum & apertum exhibere. Secundo, removenda sunt impedimenta huius divini beneficii, ut est, Affectus nimius erga commoda temporalia, honores, divitias, amicos, promotiones, humanos respectus, ac favores: plerumque enim nimia cupiditas gratiæ humanæ, obicem in hoc ponit gratiæ divinæ. Tertio, Deponenda sunt Præjudicia hausta ex dictæ Adversantium Religionis Romanæ, & animus ad æquilibrium revocandus, quo statuat nullo alio respectu duci, quam motibus solidæ veritatis, & suæ salutis. Quarto, Per Orationem, & pia opera ad Deum recurrendum, animus sincerus illi offerendus, ac postulandum cum humilitate gratiæ divinæ adiutorium. His mediis dispositus Cornelius Centurio meruit à Deo ad veram fidem singulariter illustrari Actuum. 10. In hunc finem Oratio sequens, sic formata ut præparationem animi prædictam, cuiuslibet Christiano necessariam, breviter complectatur, admodum erit opportuna.

ORATIO

Disponens ad veræ Fidei notitiam, & susceptionem sinceram.

Deus meus! & in Te recedè credentium salus æterna! emitte lucem tuam & veritatem tuam ut in æternum ad te perveniam, per veram fidem, spem & R. P. Arsdék. Tom. I.

charitatem, sine quibus nulla est spes salutis, sed certa ad ignem æternum damnatio. Scio autem evidenter sicut unus est Deus, ita unicam posse esse Fidei veritatem, unicam veram Ecclesiam, unicam viam salutis æternæ. O quam essent ego nunc infans, & postea in perpetuum infelix, si pro ulla illecebrâ huius vitæ mortalis, ab illa via unica veritatis, & salutis me impediri, aut abduci permitterem.

Protestor igitur nunc coram divina Majestate, hoc mihi propositum esse, hoc firmissimum decretum, illam fidem & Ecclesiam unicam amplecti, quam præ aliis veram, & à Deo constitutam esse, sincero corde deprehendam.

Protestor insuper, me ab hoc decreto sincero nolle abduci, sive huius brevis vitæ fluxu solari, sive cupiditate opum aut honorum, sive humanâ quacunque gratiâ, aut respectu. Nihil enim mihi huiusmodi prætextus coram iustissimo DEI tribunali sunt profuturi.

Scio me à veritate DEI æternæ præmonitum in sacris Scripturis Matthæi 24. Quod, Multi Pseudo-prophete surgent, & seducunt multos: Et Matthæi 7. Cavendum nobis esse à falsis Prophetis, qui veniunt ad nos in vestimentis ovium, Ac proinde, non omni spiritus credendum: Sed probandos spiritus si ex Deo sunt l. i. Joan. 4. Non ignoro tales plurimos seductores omni ævo à vera Christi Ecclesia defecisse, & multos etiamnum per tales ab unitate fidei abduci: à quibus mihi omni modo cavendum esse firmissimè decerno. O quos Martyres Christi ab exordio Ecclesiæ & deinceps omni tempore, se illis ita opposuerunt, ut non tantum fortunas omnes, sed etiam per immania tormenta sanguinem, & vitam profuderint: nec tamen magis illis sua, quam mihi mea salus necessaria est. Hinc, mi DEI S, mihi omnino decretum est, & erit, monitis tuis obtemperare, viam salutis securam sedulo investigare, & illam semel inventam ad extremum usque spiritum conservare.

Tu igitur splendor Patris, & lux æterna, que illuminas omnem hominem venientem in hunc Mundum, illumina tenebras meas, animumque corrobora, ne huius mundi cupiditate, aut hominum illecebris abducatur in perditionem: cum impossibile sit tibi sine vera fide placere, & ignis æterni supplicia evadere. Effice per gratiam tuam ut Ecclesiæ tue unica, quam veram deprehendero, semel aggregatus, tibi firmiter adheream in sanctitate & iustitia omnibus diebus vitæ meæ. Amen.

CAPUT III.

Argumenta que evincunt, Solam Ecclesiam Romanam esse veram Christi Ecclesiam, in qua salus possit obtineri.

ARGUMENTUM I.

Sola ostendit se potestatem suam à Christo derivare.

I. Illa sola est vera Christi Ecclesia, que ostendit se doctrinam & potestatem suam à Christo & illius

Arsdék
Kin

Theologia

& illius Apostolis accepisse, & per continuam successionem ad nostra usque tempora perduxisse. Haec enim successione omnis vera & legitima possessio, ac potestas firmissimè probari, & sine dubitatione constare solet. Si quis autem illà destitutus, de possessione aut jure contendat cum eo, qui hanc successionem exhibere potest, non minus explodetur, quam si quis hodie compareat homo peregrinus, qui se legitimum Anglicae Coronae Successorem proclamet, contra illam familiam quae continuà successione se in legitima Regni hereditate perennare demonstrat.

II. Hanc autem continuam à Christo & Apostolis ad nostra usque tempora successionem quo pacto reperies in Sectis illis, quae à centum circiter annis emerferunt, ac sibi veram Ecclesiam nomen vindicarunt. Quo modo in aliqua Ecclesia potestatem à Christo derivatam ostendes, quae seipsam per mille quingentos post Christum annos orbi ostendere non potuit?

Cùm igitur hanc successionem apertè careant Congregationes modernae, sola Lutheri, Calvini, aliorumque recentiorum auctoritate institutae, carent etiam necessariò eorum Ministri *Jurisdictione* à Christo derivatam in gubernanda ejus Ecclesia, carent ejus Ordine pro administratione Sacramentorum, carent ejus *Missione* pro verbi divini praedicatione, quam apertè requirit Apostolus ad Rom. 10. *Quomodo praedicabunt nisi mittantur.* Nunquam enim ostendet ullus ex Sectis modo nominatis quã auctoritate, aut quo modo primùm missus fuerit Lutherus, aut Calvinus ad praedicandam doctrinam oppositam Ecclesiae Romanae, à qua sua tantum sponte defecerunt; aut ubi, aut quando potestatem illam à Christo acceperint.

III. Si dicant, se accepisse à Christo potestatem *extraordinariam* ad reformandam veterem, & instituentiam novam Ecclesiam.

Respondeo, nulli prudenti posse sufficere, quòd Lutherus aut Calvinus id de se affirmet: omnes enim antiqui Haeresiarum idem de se dudum testati sunt, nec ideò minus haeretici fuerunt, & pro talibus etiam hoc tempore damnantur. Necessè est igitur suae missionis clarum & apertum testimonium adducant: sine legitimo enim testimonio, ne quidem domum tuam alteri resignabis, quòd minus Ecclesiam Dei, quam Christus à tot saeculis aliis possidendam & gubernandam consignavit. Nec ipsi Apostoli pro Dei Ministris ab initio admissi sunt, nisi per apertum testimonium signorum ac miraculorum, quibus se à Christo missos esse toti orbi manifestè comprobaverunt. An igitur ego cum salutis aeternae discrimine sine alio signo, aut testimonio hos ut Ecclesiae antiquae reformatores, & animae meae in aeternitatis itinere duces admittam, quos à Deo missos non fuisse clara ratione deprehendo?

Ex his ritè expensis hoc necessarium deducitur argumentum. Sola illa est Christi Ecclesia, quae potest ostendere, se Christo & Apostolis ad haec usque tempora continuò successisse. Sed sola superest Ecclesia Romana in qua possit illa successio ostendi: ergo &c. Jam enim probatum est, alias Sectas illà successione penitus esse destitutas.

IV. At in Romana Ecclesia, Presbyteri suum Ordinem, jurisdictionem, ac missionem accipiunt immediate à suis Episcopis praesentibus, hi ab Episcopo sive Pontifice Romano, qui per continuam

praecedentium Pontificum seriem, suam in Sede Petri successionem toti orbi apertè demonstrat.

V. Haec enim in publicis, & ubique patentibus temporum Annalibus tam luculentè omni aëvo consignata exhibetur, quam ullum Regum jure successionis Regni sui thronum possidere. Imò illa Pontificum successio praeter ceteris tanto majori pollet evidentiã, quòd frequentiori omnium Gentium curã ac studio universalis Ecclesiae historia à tot tantisque Auctoribus, ac SS. Patribus conscripta & ad posteritatem continuò transmissa reperitur.

Nullus itaque est Ecclesiae Romanae Minister, qui Fidem populo & Sacramenta administrat, qui non possit potestatem, ac missionem suam continuà serie ad Apostolos, ac Christum reducere, tanquam ad primum auctorem ac fontem à quo illam derivavit. Sola igitur Romana potest esse vera & indubitata Christi Ecclesia.

Hoc argumento veram Ecclesiam à Sectis alienis ipsi primitivae Ecclesiae Patres discernabant, ac imprimis *S. Augustinus contra Epist. fundamenti*: "Tenet, me in Ecclesia Catholica, ab ipsa Sede Petri Apostoli usque ad praesentem Episcopum successio Sacredotum. Accedit *S. Hieron. epist. 2. ad Damasum*. Hic, inter tres partes scilicet Ecclesia ad se rapere me festinat, ego interim clamo, qui Cathedrae Petri jungitur, meus est. Idem disput. contra Luciferianos, Brevem, tibi apertumque animi mei sensum proferam, in illa, permanendum esse Ecclesia, quae ab Apostolis fundata usque in hanc diem perdurat.

VI. *Dilemmate* inde confecto, modernum sectariorum hoc modo premes. Argumentum illud *S. Augustini*, *S. Hieronymi*, & primorum Ecclesiae Patrum contra haereticos sui temporis, ex successione perpetua Praelatorum in sola Ecclesia Romana; vel rectè probat illos antiquos fuisse veros haereticos, vel non. Si id non probat, errant ergo primi, summi que Doctores primitivae Ecclesiae; quod tamen ipsi Sectarii non admittunt. Si verò rectè probat illos fuisse haereticos, idem profus convincit de Sectariis nostri temporis, qui non magis possunt in sua secta ostendere perpetuam Praelatorum successionem, quam illi Haeretici, contra quos primi Patres hoc argumentum intorquebant.

VII. Obijciunt illi, ne profus exarmati videantur: Ut Ecclesia aliqua Christi per *successionem* dicatur *Apostolica*, sufficit sola successio *Doctrinae* Apostolicae, non verò Praelatorum sive Pontificum Apostolis succedentium. Probatur, quia Ecclesia Christi dicta est *Apostolica* in Symbolo antequam esset Pontificum successio.

Respondeo, successionem certam totius Doctrinae Christianae non posse per tot à Christo saecula certò conservari & innouescere, nisi per successionem personarum quae ostendere possint se legitimam & certam illius tradendae potestatem à Christo derivare. Nam alias sola successio doctrinae, fragmentis omni aëvo innumeris exposita fuisset, uti tot exorta de ea haereses etiamnum apertè demonstrant. Ad probationem dico, Ecclesiam Christi ante *Pontificum Successionem* dictam fuisse *Apostolicam* in actu primo, sive quae ex institutione Christi *Apostolicam* in Pontificibus successionem requirebat. Sic etiam ab initio dicta est *Catholica*, quamvis nondum actu per orbem diffusa, sed postea tantum diffundenda.

Hujus

Hujus successiois defectus. *Anglia* Ministros gravissime remordet, qui sepius postulati de legitima ordinatione *Parkeri*, qui primus post hæresim tanquam Archiepiscopus Cantuariensem Sedem occupavit, nec testes, nec tabulas, nec ullum derivati à Christo Ordinis, aut potestatis judicium legitimum unquam profere poterunt.

VIII. Quorum unus haud ita pridem quasi collabenti Ecclesie humeros suppositurus, non antiquas tabulas, sed novas fabulas evulgavit, de *Parkero* in quadam taberna per aliquos Romanæ Ecclesie Episcopos in Præfulem consecrato. Sed non defuit author Catholicus, Dublinensis nuper Præful illustrissimus, qui calamo suâ eruditione digno commentum illud aperte dissolvit, & ad vivum resecurit, uti attingemus infra tra. 3. c. ult.

ARGUMENTUM II.

Ecclesia Christi est antiqua, omnes moderna Secte sunt nova.

IX. **E**cclēsia Christi est antiqua, quia ab annis plusquam mille & sexcentis à Christo fundata est, & sic in omne tempus futurum stabilita, ut promiserit portas inferi contra eam nunquam prævalituras. Sed Ecclesia Lutheri & Calvinii est nova; Ergo hæc non potest esse vera Christi Ecclesia. Minor clarè probatur. Quia possumus assignare ipsam locum, & tempus, quo recēter exorta est hæresis Lutherana, ante centum circiter annos, tempore Caroli V. Imperatoris, & Leonis X. Pontificis; & ostendere primum ejus authorem Martinum Lutherum, qui post quindecim sæcula à constituta Christi Ecclesia comparuit, & ab antiqua Ecclesia spontè defecit, & Sectam Lutheranam, de qua nihil unquam antea auditum fuit, in Germania inchoavit. Sed hæc sunt manifesta novitatis indicia, quæ aperte demonstrant Sectam Lutheranam (& idem est de aliis novis) non posse dici veram Christi Ecclesiam. Repugnat enim illam Sectam, quæ est nova, esse Ecclesiam Christi quæ est antiqua: originem habuisse à Lutherò postremo sæculo, & tamen ante annos mille sexcentos à Christo institutam fuisse.

X. Si dicas, Ecclesiam Lutheranam olim quidem extitisse, sed hæcenus per 1500. annos ante Lutherum *occultam & invisibilem* latuisse. Responso illa per se frivola hoc *Dilemmate* clarè refutatur. Religio Lutherana vel extitit ante Lutherum, vel non extitit. Si ante Lutherum extitit occulta, ut affirmas, non potuit esse vera Christi Ecclesia, quæ debuit semper esse visibilis & conspicua, sicut civitas supra montem posita, sicut lucerna, sicut publicum tribunal ad quod jubemur confugere Matth. 18. *Si autem noluerit se audire, dic Ecclesie;* his enim Christus Ecclesiam suam similem esse declaravit. Si verò dicas ante Lutherum non extitisse, ergo est Religio novitia, ac proinde non potest esse Religio Christi, quam constat esse antiquam.

XI. Sola itaque superest *Ecclesia Romana*, quæ initium Romæ sumpsit ab ipso Petro cuius Sedem per suos Successores continuo possidet, cujus recens institutio, aut novus author nullo unquam loco aut tempore post Petrum assignari potest, quæ sunt antiquæ & veræ Christi Ecclesie manifesta argumenta.

Hoc argumentum approbare coactus est ipse *Lutherus*, dum Zuinglianòs recēter emergentes oppu-

R. P. Arjdek. Tom. I.

gnaret in *Epist.* ad Ducem Borussie, & haberet in ejus tom. 2. impresso *VVittenberga fol. 362.* "Periculosum, inquiet, & terribile est audire aliquid aut credere contra, tra concors testimonium, fidem, & doctrinam totius, sanctæ Christi Ecclesie, quæ jam supra mille quingentos annos per universum orbem concorditer statuit &c. Telum hoc ab antiquitate desumptum, quod fortissimum agnoscit, quis nos videt contra ipsum Lutherum, alioque horum temporum Sectarios validissimè retorqueri? Quomodo igitur ego salutem æternam, quæ solum in antiqua Christi Ecclesia obtineri potest, inter novos horum temporum Sectarios sperare poterò? Hoc si expendas benè, non poteris malè concludere.

ARGUMENTUM III.

Alie omnes Secte docent Hæreses in primitiva Ecclesia damnatas.

XII. **O**mnis illa Religio falsa est quæ continet hæreses à Catholica & primitiva Ecclesia olim damnatas. Atqui modernæ Sectæ Lutheri, & Calvinii, &c. continent hæreses à Catholica & primitiva Ecclesia olim damnatas. Ergo eorum Religio debet esse falsa, & primitivæ Ecclesie contraria.

XIII. Minor hujus argumenti probatur primò: Quia tã Lutherus quam Calvinus docet, Bona opera non esse ad salutem necessaria, sed solam fidem sufficere. Atqui hæc eadem fuit olim hæresis Simonis Magi, teste antiquissimo S. Irenæo l. 2. cap. 20. & Eunomianorum olim ab Ecclesia damnatorum circa annum Domini 360. teste S. Augustino hæresi 54.

Lutheri, & Calvinii Doctrina est, Traditiones esse rejiciendas, & solam Scripturam recipiendam. Eadem hæresis à primitiva Ecclesia damnata est in Ario, Nestorio, Eutyche, & Dioscoro, uti patet ex S. August. lib. 1. contra Maximum cap. 2. item ex Synodo 7. actione.

Tam Lutherus quam Calvinus negat Sacramentum Pœnitentiæ, & Confirmationis. Doctrina hæc tanquam hæretica in Novatianis olim ab Ecclesia proscrip-ta est, teste antiquissimo Cypriano lib. 4. epist. 2.

Docet Lutherus & Calvinus, Ecclesiam olim visibilem postea periisse, & illam in suo tantum cœtu existere. Fuit hæc quoque hæresis Donatistarum contra primitivam Ecclesiam, uti testatur August. lib. de unitate Ecclesie cap. 12.

Asserit uterque, venerationem Reliquiarum, Imaginum Christi, aut Sanctorum esse idololatriam. Idem asseruit Vigilantius hæreticus teste Hieronymo, & olim Iconomachi ab Ecclesia damnati, teste Cedreno & Nicephoro de Iconomachis.

XIV. Negat cum Luthero Calvinus, orandum esse pro defunctis, observandum jejunium Quadragesimale, aut aliud ab Ecclesia præscriptum. Idem negarunt olim Aëtiani hæretici, teste Epiphanio & Augustino de hæresib. cap. 33.

Quid igitur manifestius quam hæreses olim ab Ecclesia Christi damnatas, à Luthero & Calvino doceri, ac renovari? Et quidem plerasque ante tempora S. Augustini. Cum tamen ipsi fateantur veram & primævam Christi Ecclesiam, quæ eas hæreses damnavit, ab omni erroris suspitione immunem fuisse. Illas autem hæreses dum reprobavit, necessarò omnes Sectas eandem doctrinam profitentes hæreticas esse declaravit.

C 2 XV. Ex

Arjdek
Kin

Theo-
logia